Листопад - грудень 2008 р. №2-3

25 плюс

ОРГАН
УЧНІВСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ
ВПУ №25

З НОВОРІЧЧЯМ ВАС, ДРУЗІ!

**ОПТИМІЗМУ ВСІМ,
ДОБРОЇ НАДІЇ,
ДОСТАТКУ
ТА ЗДІЙСНЕННЯ
НАЙЗАПОВІТНІШИХ
МРІЙ!
БУДЬМО РАЗОМ!**

"25 ПЛЮС"

СВЯТО ДОБРОЇ НАДІЇ

Свято Новоріччя – унікальне, хоч сьогодні вже не здивуєш людей ніякими святами, бо щороку календар поповнюється новими. Але чи є серед них хоч одне таке, як Новий рік, – таке, що попри всі негаразди сьогодення дає людині добру надію і гарні сподівання на завтра?

Кожен під Новий рік ловив себе на думці: "Може, цей рік буде кращим, радіснішим". При цьому проявляється ще одна унікальність Новоріччя. Доросла, свідома людина, якою приземленою вона б не була, мислить у цей момент глобально. Вона хоче, щоб поменшало у світі трагедій і катастроф, щоб процвітала країна економічно, щоб цінувались у ній духовність і моральність, щоб люди жили в достатку і злагоді. Тоді в кожному домі будуть гарні стосунки й благополуччя. І тільки після таких побажань ми просимо Діда Мороза посприяти, аби збулося й те чи інше глибоко інтимне бажання.

Ясне сузір'я Оріона на південному схилі нічного неба під Новий рік – як маяк для нас. У передноворічну ніч особливо хочеться дотягтися до цих новорічних зір, за якими – наші мрії, наші сподівання й сокровенні бажання. Ми мріємо опинитися в новому часі, в новому, гарному, щасливому світі.

Але нехай яким важким, непростим не видається нам рік минулий, у ньому теж здійснювались бажання і мрії, здобувалися перемоги, були щирі усмішки і кохання, було добро і тепло сонця.

Тож згадайте напередодні Новорічного свята всі щасливі дні року, що минає, нанизуйте їх, наче намистинки, на нитку пам'яті, й загадуйте гарні бажання на рік грядущий.

Хай же будуть надійними та успішними ваші будні в новому році, яскравими й незабутніми – дні святкові. Хай принесе усім нам рік наступний нові здобутки, нові мрії, а незгасний Оріон вселяє віру, дає наснагу творити кращий світ.

…Наближається новий 2009 рік. А ми наближаємось до його початкової межі з добрими сподіваннями. Адже людина завжди прагне кращого. Так було, так є і так буде завжди. З Новим роком!

Будьте з нами!

Газета «25 плюс» продовжує свою впевнену ходу. Члени редколегії учнівського часопису вдячні всім, хто сприяв виходу у світ його першого номера. Хоча, не приховуватимемо, труднощів було й залишається чимало. Проте вже з самого народження маємо багато прихильників і доброзичливців. І так має бути. Адже всі ми робимо одну справу, маємо єдину мету – й тісна співпраця всіх членів нашої великої училищної родини дасть бажаний результат.

Ми дуже цінуємо поради й зауваження тих, хто щиро бажає бачити учнівський часопис кращим, ефективнішим, цікавим та корисним для всіх і для кожного. Розуміємо, що кожен хотів би прочитати в газеті щось хороше про себе чи свій малий колектив. Тож ми тільки раді будемо отримувати ваші дописи. Розповідайте про добрі справи, про людей, які вас оточують, діліться думками й роздумами, радійте гарному й обурюйтесь через неподобство, дякуйте комусь за добро і просіть допомоги чи підтримки в скруті, відгукуйтесь на заклики чи прохання про підтримку інших, пропонуйте цікаві рубрики й теми газетних матеріалів – одним словом, не будьте байдужими, бо це наш з вами часопис!

Нам досить приємно, що, наприклад, директор училища О.О. Гаврилюк зреагував на вихід газети реплікою: «Здорово!», а як звичайний читач першим запропонував підпис до фото з «Кумедного об'єктива». Проте маємо, на жаль, і протилежні приклади – несправедливого критиканства (не критики, а критиканства!), насмішок і зверхності, глузування й зневаги до тих, хто працював над газетою. Що тут скажеш? «Хто не став поетом, той став критиком» - висловилась якось одна мудра людина. І це правда. «Не знаю як, але не так», - сказала інша людина. І це теж правда. Правда про тих, кому все не подобається, кому все не так, хто з позиції свого трохи вищого зросту все відкидає, принижує інших, не бачить світла в очах творця, не розуміє, що часто гном може зробити для людини більше добра, ніж гулівер.

Світ щодень оновлюється. Нові технології заполонили всі галузі та сфери життя. Але нічого хорошого не зроблять для світу роботи. Головною все ж завжди залишатиметься людина. А людина – це індивідуальність. Людина сама себе виховати повинна, що й роблять наші учні, які беруть участь у творенні часопису. Бо ж таки й справді тут не допоможуть і ті сто вихователів, приставлених до учня, якщо він сам того не захоче (за В. Сухомлинським). Крім того, виховання – це не виправлення людини під «свій стандарт», а підтримка в ній тих кращих якостей, які в ній є.

На те в нас і створена Учнівська Республіка «Майбуття Поділля», на те й започаткований учнівський часопис. Ви всі, шановні читачі: і учні, і педагоги, і працівники училища, і батьки, і колишні випускники, і соціальні партнери – ви всі нам потрібні як добрі друзі, як порадники, як однодумці, як партнери. Будьте з нами, а не проти нас! Нехай наш часопис увійде в кожен дім!

Редакційна колегія часопису «25 плюс»

ПРАКТИКА: завдання і проблеми

Кожна людина, навчаючись професії, має отримати навички, які потім знадобляться на виробництві. Такі навички дають учням виробниче навчання (в училищі) та виробнича практика (на підприємствах та в організаціях). Якщо питання виробничого навчання зрозумілі й вирішувані на місці, то практика сьогодні має чимало проблем.

Усе починається, напевне, з направлення, яке бере вступник на тому чи іншому підприємстві чи в організації, котрі зобов'язуються забезпечити учня місцем практики, а то й роботою. В основному ці направлення – фіктивні. Звідси – й перші проблеми. Проте якщо учень не може самостійно знайти місце практики, йому допомагає училище, куди надходять заявки від підприємств чи організацій.

Часто учні під час проходження практики стикаються з проблемами. Трапляється, що на підприємствах залучають учнів-практикантів до інших робіт, які не відповідають плану виробничої практики, не доручають їм виконувати професійні обов'язки, неуважно ставляться до учнів, які ще не досконало оволоділи професійними навичками. В таких випадках майстри виробничого навчання приймають необхідні рішення, домовляються на підприємстві про уважне ставлення до практикантів або ж міняють місце практики. Буває, що надходять скарги й з підприємств про те, що учні-практиканти не виконують належно покладених на них обов'язків, «прогулюють» практику. І в цих випадках вивчається проблема, приймаються рішення. Майстри виробничого навчання систематично перевіряють щоденники практики, роблять зауваження, надають допомогу, рекомендації щодо ведення щоденників та проходження практики.

Учні повинні знати, що на підприємстві кожен практикант має наставника, який зобов'язаний допомогти йому оволодіти практичними навичками роботи, подолати труднощі, які виникають. Якщо учень прагне навчитися більше, ніж пропонується планом практики, може звернутися саме до наставника.

Реальність нинішнього дня така, що в організаціях та на підприємствах не ризикують доручати учням-практикантам відповідальні роботи, не довіряють виконувати ті чи інші посадові обов'язки. Найлегше знайти місце електромонтерам, до того ж оплачуване. Сьогодні на цю професію є чималий попит. З розвитком автомобільної індустрії учні цієї професії теж мають великий вибір місць проходження практики. Трохи скрутніше з практикою секретареві керівника та обліковцю. Саме їм мало доручають ведення документації, облікових документів, розрахунки й т.і. Проте тут багато залежить від самого учня: як він себе проявить, чи матиме бажання навчитися. Якщо таке прагнення в учня-практиканта буде яскраво виражене, то й роботу довірятимуть і поділитися професійними секретами захочуть.

Існує ще проблема заробітної плати практиканта. В договорі, як правило, викреслюють пункт «Заробітна плата», хоча часто певну платню учні таки отримують.

З початку навчального року на практиці вже побували групи автослюсарів та електромонтерів (II курс). За державними стандартами автослюсарі проходять практику 6 тижнів, а електромонтери – 4 тижні. А ось раніше на I та II курсах виробничої практики не було (лише виробниче навчання), зате на III – майже 4 місяці (за цей тривалий період учні могли здобути багато практичних знань, добре оволодіти навичками).

Звичайно, немаловажну роль у становленні професіонала відіграє рівень теоретичних знань, який у теперішніх учнів, на жаль, нижчий, ніж в учнів минулих років. А навчитися може тільки той, хто цього бажає.

Ольга Оріщина, наш кор.
(Інформацію надав старший майстер училища П.В. Тараненко)

Готуйтесь до практики заздалегідь

Коли на першому курсі майстри виробничого навчання розповідають нам про практику, то з тієї миті починаєш думати про неї. Хтось уявляє її, хтось напитує місце практики, а хтось починає готуватися до неї.

У чому ж полягає ця підготовка? Я зрозуміла, що легко практика даватиметься і матимеш від неї задоволення тільки тоді, коли досконало оволодієш знаннями спецдисциплін та навичками на виробничому навчанні. Бо, як кажуть, якщо тобі дали знання, то це ще не значить, що ти їх отримав.

Коли вперше приходиш на підприємство чи в організацію, де проходитимеш практику, знайомишся з працівниками, робочим місцем, то захоплює подих від того, що ти тут працюватимеш на рівні дорослих. Правда, оволодіває тобою хвилювання: щоб тільки не підвести себе, своїх учителів, училище. І якщо така думка виникає в учня, то він ніколи не підведе, бо намагатиметься завоювати авторитет серйозного й відповідального працівника.

Практика, як на мене, потрібна після вивчення теорії, аби на практиці перевірити й закріпити знання та навички. І якщо ти на практиці добре зарекомендуєш себе, виконуватимеш обов'язки, що відповідають твоїй професії, спілкуватимешся з фахівцями, намагатимешся пізнати практично все, що можна, якщо тобі подобається працювати за професією, то після такої практики ти досягнеш значно вищого рівня знань, умінь і навичок. Але якщо на практиці ти зарекомендуєш себе негативно, то і ставлення до тебе буде відповідне, і роботу тобі даватимуть не за професією, а таку, що не потребує спеціальних знань чи навичок.

Тому можу порадити тим, хто ще тільки готується до практики: старанно вивчайте теоретичний матеріал, не пропускайте занять з виробничого навчання, тоді будете задоволені ви практикою і вами на підприємстві чи в організації, а може, й роботу запропонують. Адже щоб бути успішним, треба багато працювати над собою.

Вероніка Грищук,
третьокурсниця, наш кор.

Вийшов у світ альманах ***«Флагман освіти і науки України»,*** *який робить відомими за межами України представників наукової та освітянської еліти.*

Завдання видання – дати оцінку праці окремих особистостей, найкращих освітніх і наукових колективів України початку третього тисячоліття.

Ми можемо гордитися тим, що саме колектив ***ВПУ №25 на чолі з нашим талановитим керівником – директором Олегом Олександровичем Гаврилюком,*** *представляє в альманасі Хмельниччину. Це зобов'язує нас працювати й навчатися ще краще, зі ще більшим натхненням, аби розвиватися далі й досягати нових вершин.*

Міністерство освіти і науки України, Інститут інноваційних технологій і змісту освіти та Відділення змісту професійно-технічної освіти нагородили Дипломом бібліотекаря нашого училища ***Романову Людмилу Іонівну*** *за активну участь у проведенні Всеукраїнського конкурсу «****Бібліотекар професійно-технічного закладу 2008 року****».*

Зичимо Людмилі Іонівні натхнення для подальшої плідної праці.

Наші дизайнери – молодці!

Учні навчально-тренувального центру ВПУ-25, які навчаються спеціальності «Дизайн», не могли не взяти участь у виставці-конкурсі на приз Катерини Білокур, що проводиться щорічно в приміщенні «Родинного дому». Олена Шебетко, Марія Кузнєцова, Юлія Єльцина, Сабіна Олійник та Наталія Касьянчук (група 2Д-07) представили на конкурс роботи із зображенням квітів, виконані на склі. Класний керівник цієї групи Г.О. Мельничук презентувала вишиті власноруч рушники і картину. Запропонувала свої вироби й автор цих рядків.

Управління у справах сім'ї та молоді та МЦ Родинний дім нагородили учасників виставки-конкурсу подарунками та подяками. Подяку отримала і заступник директора училища з навчально-виховної роботи НТЦ О.О. Загіка, яка вже другий рік поспіль забезпечує участь учнів-дизайнерів нашого училища в цьому культурному заході.

Долучайтеся до таких творчих, надзвичайно потрібних для духовного і культурного розвитку людини справ усі бажаючі!

О.О. Мергут,
викладач НТЦ,
голова Спілки митців народного
та сучасного мистецтва Хмельниччини

Займати активну життєву позицію

Активність учнів ВПУ №25 уже не раз відзначалася на рівні міста та області. Адже ми завжди беремо участь у молодіжних заходах, які проводяться в місті.

Ось і заходи до Всесвітнього дня порозуміння з ВІЛ-позитивними людьми не могли залишити байдужими наших учнів.

Активісти групи №25 Вадим Мазур, Тарас Шпаківський та Валентин Горик отримали подяку від Хмельницької міської ради й управління у справах сім'ї та молоді.

Цим самим наші учні доводять, що кожен з нас має займати активну життєву позицію.

Марина Нікітішена,
голова комітету захисту здоров'я
учнів Парламенту УПР, наш кор.

«Засвіти свічку!»

Приєднавшись до Всеукраїнської акції вшанування пам'яті невинних жертв Голодомору, учні та працівники училища, як і мільйони українців, у день 22 листопада, за закликом Президента України, об'єдналися у слові й молитві за Україну, запалили свічки, вогонь яких символізує нашу пам'ять про минуле й наше очищення задля майбутнього.

Незадовго до цього дня учнівські колективи побували в Меджибожі, де створений музей пам'яті жертв Голодомору. А напередодні акції в училищі відбувся урок-реквієм, яким віддана дань пам'яті тих, чиє життя забрала одна з найбільших трагедій XX століття – Голодомор 1932-1933 рр. Захід підготували учні разом з викладачем історії О.І. Смолій. Але скорботою пройнялися як учасники уроку-реквієму, так і всі присутні в актовій залі. Це справді було об'єднання у слові, молитві й почуттях.

Фотоколаж

Не дай, Боже, такого…

Голодна пора 1932-1933 років залишилась у пам'яті моїй (тоді 10-річної дівчинки) на все життя. Пам'ятаю, як селом ходили односельці й за наказом з району забирали у своїх же односельчан зерно, картоплю, овочі, фрукти – увесь щойно зібраний урожай. Тих, хто не хотів віддавати своє збіжжя, відразу ж ув'язнювали, а то й розстрілювали на місці.

Люди пухли і вмирали. Бувало, йде чоловік дорогою, не знаючи куди, а потім похитнеться, востаннє погляне на світ Божий і впаде мертвим під ровом.

У нашій сім'ї було четверо малих дітей. Мама постійно плакали, бо не мали, чим нас годувати. Ми ходили до сільської річки й збирали на березі лободу, щавель. Рятувало нас від смерті лише те, що була в нас тоді корівка. Тож наріжемо усілякої трави, мама заллють її молоком – і в піч. Цим і харчувалися.

Бували в нашому селі й жахливі випадки людоїдства. Ходили чутки, що в одній сім'ї батько з'їв свою неповнолітню доньку.

Неподалік від нашої хати жив чоловік Степан Гуля. Його жінка Марія не витримала нестерпного життя й спалила себе заживо на горищі. Вдівець сам не міг дати раду двом дітям. Прийняв Катерину, яка теж мала двох дітей. Мачуха не хотіла годувати пасинків і змушувала чоловіка позбутися його хлопчиків. Хоч як любив Гуля своїх діточок, але таки зробив те, що наказувала Катерина. Завів кровиночок до чужого городу й забив у бур'янах. Тяжко було людям…

І наш тато почали пухнути з голоду. Мама не витримали та й кажуть: «Іди, Миколо, кудись. Я, може, хоч дітей врятую». Мали тоді тато одного дукача, то й поїхали до Петербурга. Знайомий влаштував батька на роботу в школі. Коли з їдальні принесли їсти, то тато накинулись на харч і з'їли все. Звісно ж, після цього захворіли. Лікар сказав, що нічим не допоможе. В лікарні давали хліб і воду, а потім відправили назад до школи помирати. Але тато почали їсти все, що йому давали, перемагаючи біль. І вижили. Почали вони працювати, заробляти гроші й нам надсилати. А то харчів (макаронів, хліба) посилкою передадуть. Так і виживали…

А в Ходаківцях, було, що люди цілими сім'ями вмирали. Багато втрат зазнало наше село. Майже половина людей за ці роки загинула. Не дай, Боже, щоб ще колись таке повторилось.

Г.М. Донець *(1922 р.нар.)*
(*Спогади записала внучка Г.М. Донець, учениця 23 групи* ***Ольга Оріщина)***

Розпочинаємо ПРОЕКТ «Книга пошани училища». До Книги заносяться всі, хто робить значний внесок у процвітання закладу, у формування його іміджу, є прикладом у навчанні, праці, стосунках з людьми, є цікавою особистістю, проявляє благородство, робить добрі справи. Кожен з вас знає таких людей. Тож розповідайте про учнів, педагогів, представників адміністрації, працівників училища, батьків, спонсорів, випускників, соціальних партнерів, друзів, які, на вашу думку, заслуговують бути занесеними до Книги пошани ВПУ №25. Матеріали подаватимемо в порядку надходження.

«Золото» Майстра

Майстер виробничого навчання училища, відмінник освіти України ***Володимир Дмитрович Бохоновський*** *заслужено став «візитною карткою» ВПУ №25 і збірним образом педагогічного колективу*

Маючи «золоті» руки» й серце, він щедро роздає це «золото» учням, яких любить так щиро, як і свою професію. Може, тому він, як ніхто, боляче сприймає всі негативи, що спостерігаються в системі ПТО і в державі, байдужість до справи навчання і виховання робітничої молоді. Може, тому він, як ніхто, безтямно гордиться своїми колишніми учнями, які досягли в житті професійних висот і ще й досі звіряють свої кроки з його учительськими настановами, завдячуючи його професіоналізму, майстерності любові.

Володимир Дмитрович вболіває за училище, як за рідну дитину, бо ставив його на ноги з народження закладу. Все, що робилося вперше, пов'язане і з іменем майстра. Все, що стосується 20-річної історії училища, – дуже дороге йому. Хто побував хоч раз у його майстерні, назавжди запам'ятає куточок училищної історії – музейну кімнатку з експонатами, що демонструють і нашу з вами, й училищну, і його, майстра, історію, й історію життя колективу.

А золото душі і рук майстер переливає в уміння та навички, в професійні й особистісні якості своїх учнів, щоб вони так само залюблено творили історію, йдучи своїми шляхами. Даючи в руки учнів ремесло, він вболіває за кожен їх життєвий і професійний крок, аби те ремесло йшло тільки на користь собі та іншим і ніяк – не на шкоду. Він любить, як сам каже, простих і самовідданих трудяг, бо за ними – прогрес, бо за ними – краще, за ними – добробут і благополуччя. Якби цю істину зрозуміли ще й ті, від кого залежить доля професійно-технічної освіти, а відтак – і долі тих, кому ми даємо, як мовиться, путівку в життя й від чиєї праці, професіоналізму, майстерності залежить доля країни.

…Якось улітку троє дев'ятикласників однієї з міських шкіл зайшли у вихідний день до училища, аби познайомитись із закладом. Їм зустрівся Володимир Дмитрович. Майстер поводив учнів по майстернях, розповів про професії, які їх цікавлять, порозмовляв з ними. Він бачив, як загорілися їхні очі. Прізвища та імена хлопців педагог зафіксував. Сьогодні він гордий і радий, що всі вони, його «хрещеники», таки стали нашими учнями, що золоті пилинки його любові до професії зронилися в їхні душі вже при першій зустрічі.

Т. Боднарук,
редактор-консультант газети «25 плюс»

З когорти переможців

Такою є ***спортивна команда училища****, яка вісім років поспіль була найкращою серед спортивних команд ПТНЗ області, чим значною мірою формувала авторитет училища.*

Мало не на кожній учнівській лінійці виступає керівник фізичного виховання училища ***Віктор Іванович Окарський*** і розповідає про спортивні досягнення наших учнів.

Звичною картиною стало для всіх нас нагородження грамотами, дипломами, подарунками тих учнів, які збагачують спортивну славу ВПУ №25. Звичайно, що велика заслуга в тому, що спортивна команда училища є однією з найдостойніших команд міста та області в системі ПТО, викладачів і тренерів училища та головного організатора спортивно-масової роботи В.І. Окарського.

І хоч рік, що минає, приніс нам ІІ місце в загальнокомандному заліку XV спартакіади області, зате у міській спартакіаді училище, як завжди, на І місці.

Оглядаючись у роки попередні, для спортивної команди ВПУ-25 залишаються пам'ятними складні перемоги над достойними суперниками: командою тодішнього (2004 рік) ВПУ №11 або ж перемога в легкоатлетичному кросі обласної спартакіади в 2003 році.

Серед сьогоднішніх навчальних груп училища Віктор Іванович із задоволенням називає кращі команди 25, 34, 33 груп. Перемоги дістаються завдяки спортивним зусиллям таких учнів: Б. Шушука, Д. Мазія, Ю. Тернавського, С. Солощенка, В. Воловика, І. Тихонової, О. Пилипенко, І. Момот, М. Бестрицької, О. Височинської, А. Виногродської, К. Петрової, О. Мазур, І. Жугди, А. Комісарук, О. Гніздової.

Ми гордимося своїм спортивним колективом. Залишається побажати всім здоров'я та сил долати суперників і перемоги над собою, яка є найголовнішою перемогою в житті кожної людини.

Олена Гніздова,
голова спортивно-масового комітету Парламенту УПР, наш. кор.

Радість, подарована «Подільським вернісажем»

Два тижні листопада актова зала училища сяяла від посмішок і від подиву глядачів. «Подільський вернісаж» училищних юних талантів подарував усім чимало приємних годин натхнення, зачарування і щирої радості, відкрив нові таланти.

Конкурс художньої самодіяльності серед учнівських груп училища мав чотири номінації: «Вірш», «Пісня», «Гумористичний номер». Він відкрив нові таланти, згуртував учнівські групи, надав учням можливість реалізувати себе. Такі заходи виховують внутрішню естетику, творчий смак, допомагають позбутися комплексів й відчути себе більш впевнено.

Члени журі конкурсі відзначають старання й небайдужість усіх учасників конкурсу. Проте в номінації «Вірш» вищий бал отримали: Марина Постернак (гр. 26), Роман Маковецький (гр. 14), Іванна Уманців (гр. 13), Сергій Сайко та Олександр Панасюк (гр. 12). В номінації «Пісня» справжню професійну майстерність продемонстрували: Лілія Рудюк (гр. 33), Сніжана Порфірова та Валентина Рудар (гр. 1Д), Галина Брошневська (гр. 13). Номінація «Гумористичний номер» залишила в пам'яті глядачів та журі іскрометний гумор учасників групи 36 (уривок з твору «За двома зайцями»), групи 16 (сценка «Помилка юності»), групи 26 (гумореска у виконанні Сергія Паюди), групи 36 (гумореска у виконанні Максима Стефлюка).

Додаткова номінація «Танець» розкрила хореографічні здібності Сергія Бондара та Світлани Шевчук (гр. 37), які самостійно підготували зворушливу хореографічну композицію під романтичною назвою «Танець двох сердець». Дарія Банашко та Олена Коваленко (гр. 17) зачарували присутніх своєю пластикою, граціозністю. Сестри Кулинич (гр. 13) полонили глядачів не тільки танцювальним номером, а й неймовірними зачісками. Найвищу оцінку заслужили учениці гр.1С, які виконали прекрасну хореографічну композицію «Червона рута».

Серед тих, хто не подав заявку на участь у конкурсі, зворушив поетичний і співочий талант першокурсниці Мирослави Присяжної та виконання Дмитром Суховатим авторської пісні.

Маємо відзначити й організаторські здібності учениці групи 16 Дар'ї Ацегейди, яка розробила програму виступу групи, взяла на себе роль ведучої і професійно виконала її, чим показала приклад іншим. Так, Вікторія Охман (гр..26) теж продумала до дрібниць виступ своєї групи й проявила себе як чудовий конферансьє.

Якби журі оцінювало активність груп, то найвищі бали отримали б групи: 37, 36, 12 та 1Д.

Звичайно, для учнів-учасників конкурсу важливою була підтримка наставників, класних керівників. Таку підтримку відчули вихованці О.І. Козирської, С. Е. Клик, Н.В. Лукащук, Л.В. Шатковської. Так спільними зусиллями виборювались перемоги. В результаті окремо відзначені виконавці: почесною грамотою гурт «Народні музики» (гр. 14) і танцювальний колектив дівчат (гр. 1С). Призові місця поділили між собою групи: №13 і 1Д (ІІІ місце), №16 і №26 (ІІ місце), №37 і №36 (І місце).

«Подільський вернісаж» виявив таланти юних подолян, а їхній репертуар довів, що наші учні вивчають і збагачують своєю творчістю культуру краю. Залишається побажати всім гарних емоцій на щодень, реалізації мрій, бажань, здібностей.

Члени журі конкурсу:
В.І. Варцаба, Т.В. Пристинська, Л.І. Романова

Стаємо майстрами пліч-о-пліч з наставниками

ФОТОФАКТИ

Прокладання учнями-електриками (під керівництвом майстра В.В. Томусяка) кабелю для підключення комп'ютерів училища до світової мережі Інтернет допомагає їм набувати майстерності через конкретні й корисні справи

Майбутні слюсарі з ремонту автомобілів отримують добрі уміння та навички в майстерні училища, тренуючись не тільки на макетах, а й на справжніх автомобілях

Майстри виробничого навчання та учні часто самі виготовляють навчальне обладнання. На фото: майстер в/н В.Д. Бохоновський «чаклує» над спеціальними столами для лабораторії дизайну НТЦ

Коли замислююсь над сенсом життя…

Коли я замислююсь над сенсом життя, то завжди радію, що я живу, що поруч – дорогі мені люди, що можу милуватися красою світу й щомиті відкривати його для себе.

А бути Людиною – це значить бути хорошим другом, здатним прийти на допомогу іншій людині, зрозуміти, порадіти за неї, а не заздрити її щастю. Це значить бути хорошими сином чи донькою, могти забезпечити батькам спокійну старість. Це значить бути хорошим батьком чи матір'ю і вкладати всі сили, серце й душу, аби зростити нову Людину.

Гадаю, що незалежно від віку велике значення в житті людини відіграє дружба. Дивлячись на своїх одногрупників, на стосунки між ними, роблю висновок, що не всі розуміють, що таке справжня дружба. Часто за дружбу приймають звичайне приятелювання. Тому щиро радію за того, хто має справжнього друга чи подругу, і співчуваю тому, хто намагається завоювати дружбу, плазуючи перед однолітками.

Мені, напевне, пощастило, бо за порівняно короткий термін спільного навчання моя одногрупниця Даша, яка є визнаним лідером групи, стала моєю найближчою подругою. Ми розуміємо одна одну з півслова, між нами склалися щирі стосунки, головним стержнем яких є повага. Відколи ми з Дашею здружилися, я відчула впевненість у собі. Напевне, цьому сприяло й те, що девізом нашої дружби якось непомітно стали слова: «Друг – це другий Я».

Крім того, ми маємо спільні погляди на роль і значення жінки в суспільстві і в житті. Нас дивує, як цього не розуміють багато дівчат, котрі переймають чоловічі манери, притаманні чоловікам звички і навіть якості, аби бути «своїм хлопцем» на різних молодіжних «тусовках», у компаніях. Можливо, тому значна частина чоловіків ставиться до жінок, як до іграшок. А між тим, жінка – це найзагадковіше творіння Всевишнього. Природа наділила її найтоншими рисами й визначила для неї найважливішу функцію – продовження роду людського. Навіщо ж навмисне огрублятись, очоловічнюватись, нівелюючи своє природне, жіноче?

Проте така риса, як витривалість, характерна для жінки від природи, яка, напевне, передбачала, що суспільство звалить на це тендітне творіння чимало клопотів. Генетичний код жінки дозволяє їй навіть біль переносити мужніше, ніж чоловіки.

І ми, дівчата, маємо знати, що несемо відповідальність за фізичне й моральне здоров'я людства. Тому повинні вести такий спосіб життя, щоб достойно виконати свою місію й від того почуватися щасливими. Тож дорожімо життям, цінуймо тих, хто поряд.

Мирослава Присяжна,
наш кор.

Аби не було пізно…

Наш гуртожиток – це дім, у якому живе чималенька учнівська сім'я. Як у кожній сім'ї, всі ми різні: і за віком, і за характером, і за ставленням до оточуючих чи своїх обов'язків, і за вихованістю. Є серед нас мешканці добросовісні й відповідальні, які поважають старших і цінують те, що мають безкоштовне помешкання з хорошими умовами проживання та ще й поряд – завжди друзі. Проте є й такі, що вважають: якщо вони живуть у гуртожитку, то можуть робити все, що їм заманеться (курити, випивати, хуліганити, не зважати на зауваження вихователів і на правила проживання в гуртожитку).

Такий поділ дуже добре помітний серед учнів-першокурсників. Але з часом, підходячи до межі дорослості, більшість учнів починає аналізувати свої дії, вчинки й жалкувати, що раніше не прийшло усвідомлення того, «добре» чи «зле» ти чиниш. Як же прикро буває тому, хто, провчившись в училищі три роки й мешкаючи при цьому в гуртожитку, не залишив по собі доброго спогаду, а навпаки ображав вихователів чи вахтерів. А є й такі, що були виселені з гуртожитку (а то й покинули училище) на першому чи на другому курсі через погану поведінку. Цим самим вони завдали чималого клопоту і своїм батькам, які змушені наймати їм (недешево!) квартиру, або ж влаштовувати в інший навчальний заклад.

Усвідомлення своєї поведінки приходить у когось раніше, в когось пізніше. Найчастіше це трапляється на третьому курсі, коли наближається пора переступити поріг училищної домівки й вийти на широкий шлях самостійного життя. Я і мої друзі-третьокурсники теж розуміємо тепер, що багато упустили за два минулих роки. Якби це усвідомлення прийшло раніше, скільки ще добрих справ можна було зробити, скільки помилок можна було уникнути!

..Часто біля нашого гуртожитку можна зустріти колишніх випускників та учнів, які ще навчаються, але були виселені з якихось причин з гуртожитку. Всі вони шкодують про те «зле», що чинили. Найбільше хочеться їм повернути час назад, щоб жити по-іншому. На жаль, так не буває. Тому звертаємось до першокурсників: живіть так, щоби з часом було приємно згадати роки навчання і проживання в гуртожитській домівці, щоб і вас тепло згадували. Зрозумійте це зараз, аби потім не було пізно.

Думки третьокурсників записала
наш кор. Альона Ковальська

Учнівська лінійка 19 грудня була незвичайною. На неї завітав Миколай із солодощами, теплими, щирими вітаннями

Святий Миколай довірив нам привітати своїх тезок

Миколи:
Осадчук, Ратушняк, Коломійчук, Гаманюк, Семенів, Гурняк, Ільченко
отримали щирі вітання не тільки від Миколая, а й від усіх друзів-республіканців. У нашій Учнівській Республіці вміють пошановувати.

Розчулені Миколи за солодким, смачним тортом подумки обіцяли самі собі, що відтепер виправдовуватимуть довіру Миколая і друзів гарним навчанням, активністю, щоб їх шанували не тільки за ім'я, а й за добрі справи.

Нагадуємо, що бібліотекою оголошено безстрокову благодійну акцію
“ П О Д А Р У Й Б І Б Л І О Т Е Ц І У К Р А Ї Н С Ь К У К Н И Г У ! ”

Своїм подарунком ти зробиш кілька добрих справ одночасно: збагатиш книжкову скарбницю училища, надаси учням можливість почерпнути більше знань, сприятимеш утвердженню авторитету української мови, залишиш про себе гарну згадку і, найголовніше, облагородиш свою душу.

Книги приймаються в необмеженій кількості – тож і вдячність буде безмежна.

Спасибі за подарунок!

Світло бібліотечного вогника стало яскравішим після того, як позаштатний працівник училища **Дмитро Олексійович Петришин** збагатив училищну бібліотеку підшивками журналу «Компютерное обозрение» за останні кілька років та художньою, спеціальною і навчальною літературою, а головний бухгалтер училища **Ольга Валеріївна Чуняк** поповнила книжковий фонд бібліотеки значною кількістю художньої літератури з домашньої бібліотеки.

Шановні дарувальники! Ви стали справжніми нашими друзями. Своїм подарунком ви зробили декілька добрих справ одночасно: збагатили книжкову скарбницю училища, надали учням можливість почерпнути більше знань, сприяєте утвердженню авторитету книги, залишаєте про себе гарну згадку і, найголовніше те, що цей вчинок – зримий прояв благородства ваших душ, що є добрим прикладом для оточуючих.

З глибокою вдячністю бібліотечний актив

Друзі бібліотеки

Як приємно бачити в читальному залі бібліотеки учнів за читанням книг! Але це сьогодні, на жаль, рідкість. А ось два комп’ютери в бібліотеці постійно зайняті. Учні потребують їх більше і чекають підключення бібліотеки до мережі Інтернет.

Добре, звичайно, що наша бібліотека поступово осучаснюється, розширює свій інформаційний простір. Проте традиційна робота з книгою має бути на першому місці. Читачі, які дружать з книгою, – гордість бібліотеки. Такі учні запам’ятовуються на все життя. Так, колишнього випускника училища (нині нашого працівника) Дмитра Луцюка можна вважати почесним читачем училищної бібліотеки. Дня не було, щоб Діма не займався в читальному залі (коли навчався). Рекордсменом по роботі з книгою назву й випускника минулого року Івана Стадніка. Його перемоги в олімпіадах та конкурсах фахової майстерності, вихід на Всеукраїнський конкурс, успішний захист дипломної роботи, вступ до вищого навчального закладу підтверджують користь та необхідність наполегливої роботи з книгою. З сьогоднішніх учнів училища викликають повагу старання третьокурсника Віталія Харчука (36 гр.), який є щоденним відвідувачем читального залу бібліотеки, де займається самопідготовкою. А першокурсниця з НТЦ Світлана Поручник проявила себе як палка шанувальниця художньої літератури.

Активних читачів, книжкових рекордсменів, підкажуть нам і читацькі формуляри. Так, на сьогодні найбільш читаючими є: Вероніка Грицук (гр. 36, 87 книг), Марина Постернак (гр. 26, 53 книги), Дар’я Ацегейда (гр. 16, 25 книг) – І місце; Аліна Богославець (гр. 37, 57 книг, Ольга Оріщина (гр. 23, 45 книг), Галина Брошневська (гр. 13, 21 книга) – ІІ місце; Катерина Орлова (гр. 37, 50 книг), Катерина Лиса (гр. 23, 39 книг), Антоніна Рошко (гр. 12, 20 книг) – ІІІ місце. Серед учнів НТЦ перемагає в читацькому конкурсі Галина Глухівська (гр. 3Д, 17 книг).

Звичайно, кількість отриманих у бібліотеці книг не завжди є доказом якісного навчання, проте заслуговує похвали вже саме бажання працювати з книгою, бути друзями книг і бібліотеки.

Отож, приходьте на світло бібліотечного вогника, читайте, навчайтесь, набирайтеся розуму, ставайте мудрішими й несіть те світло, що дала вам книга, далі по життю.

Л. Романова,
бібліотекар ВПУ №25

Книги – на згадку

Добре, коли людина, де б вона не була, залишає про себе добру згадку. Такою згадкою можуть бути результати праці, активна життєдіяльність, доброчинність або ж просто подарована книга.

Ось і від наших минулорічних випускників залишились у бібліотеці книги на добру згадку. Ця література – не навчальна, проте задовольняє різноманітні інтереси. Для зацікавленого читача вона може стати чудовою знахідкою.

Серед книг є 9 примірників із серії «Сто великих». Назву ці книги:

«Сто знаменитих людей України» (укр. мовою);
«Сто великих українців» (укр. мовою);
«Сто великих памятников»;
«Сто великих гениев»;
«Сто великих олимпийских чемпионов»;
«Сто великих картин»;
«Сто великих дворцов мира»;
«Сто великих загадок природы»;
«Сто великих событий XX века».

Книги можуть знадобитися для загального розвитку, а також для підготовки різних заходів, написання творчих робіт, підготовки повідомлень тощо.

Було б чудово, якби кожен випускник традиційно дарував бібліотеці на згадку про себе гарну книжку.

Д. Ацегейда,
наш кор.

Батьківська поштова скринька

Батьки і діти – це любов і сльози,
Це вічне щастя і одвічний біль.
Це сонце і тепло, сніги й морози,
Мед на вуста й на вічні рани сіль…

Нам дуже відрадно, що після першого випуску перші листи надійшли саме до батьківської поштової скриньки. Тому у передноворіччі та напередодні Різдвяних свят зичимо всім батькам щоденної радості за своїх дітей, вдячності від них, родинного благополуччя і натхненної співпраці з нами.

Учнівський часопис «25 плюс»

ЛИСТ-ПОДЯКА
батькам учнів, які мешкають у гуртожитку

Ми, вихователі гуртожитку ВПУ №25, активно співпрацюємо з багатьма батьками учнів. Напередодні Новорічних та Різдвяних свят хочемо висловити глибоку подяку батькам, діти яких отримали гарне родинне виховання, відповідальні й добросовісні, вміють самостійно організовувати своє життя, є першими помічниками вихователів.

Вдячні батькам Олени Пилипенко, Інни Тихонової, Юлії Апухтіної та Альони Ковальської за хороших, порядних дочок, активних членів гуртожитського самоврядування. Ці учениці контролюють санітарний стан кімнат гуртожитку, виконують свої обов'язки добросовісно, без нагадувань і самі показують приклад: у їхніх кімнатах – завжди порядок.

Щирі слова подяки заслуговують і батьки Володимира Зиска (старости блоку) та Юрія Гляпінського (заступника старости). Хлопці систематично (раз у тиждень) організовують санітарні години на блоці, слідкують за порядком, дбають про умови для самопідготовки учнів.

Переконані, що любов до порядку саме батьки прищепили й Богдану Краснюку, який проживає в гуртожитку вже третій рік і завжди в його кімнаті (467) затишно, як удома. Першокурсників, які живуть з ним у кімнаті, теж привчає до порядку. А ось першокурсник Павло Добровольський теж від батьків отримав науку дисципліни й порядку, бо разом зі своїми друзями утримує кімнату 468 у зразковому стані.

Естетичний смак прищепили батьки учням, у яких кімнати прикрашені виробами, виготовленими власноруч (кімнати 471, 472, 481, 484, 486).

Відрадно нам, вихователям, бачити учнів за роботою, тобто в процесі самопідготовки до занять. Відповідальність до учнівських обов'язків, на наш погляд, притаманна: Юрію Андрійчуку, Роману Маковецькому, сестрам Олесі та Орисі Бурденюк, Катерині та Олені Шебетко, Тетяні Сторожук, Ірині Жугді, Галині Глуховській, Альоні Ковальській, Олені Берестецькій, Світлані Поручник. Добре, коли самопідготовкою займаються одночасно (відповідно до режиму дня) всі учні, які мешкають в одній кімнаті – як заведено, наприклад, у кімнатах 484, 493.

Діти – це наше дзеркальне відображення. В цій думці ми утвердилися після знайомства з матір'ю першокурсниці Галини Брошневської. Галя якось відразу привернула нашу увагу своєю вихованістю, привітністю, доброзичливістю, чуйністю. А зустрівшись з її матір'ю, яка виростила й виховала трьох прекрасних дітей, ми зрозуміли, що гарні якості в Галинки – від мами, такої турботливої, порядної, уважної, лагідної, людяної. Спасибі таким мамам!

Хай Бог дає вам здоров'я, наснагу ростити своє щастя. Адже воно – у ваших дітях.

Вихователі гуртожитку ВПУ №25

Зі строгістю і добротою

Я пропрацювала в училищі 14 років, але такої учнівської газети, як «25 плюс» тут ще ніколи не було. В цьому заслуга і її засновників, і дітей, які складають редакційну колегію. Як на мене, то газета є добрим тренінгом для учнів, бо дає унікальну можливість викласти свої думки, нехай навіть і суперечливі. Крім того, діти можуть розкрити свої почуття, висловити їх відкрито або й анонімно (інколи хочеться бути почутим, не називаючи імені). Часопис дає унікальну можливість усім побачити себе збоку, а то й зсередини, бо добрий гумор і здорова критика ще ніколи нікому не завадили, а, навпаки, допомагають.

Одним словом, газета вбирає в себе і пропонує читачам думки, які не завжди можна висловити вголос. І це прекрасно, що не тільки ми, дорослі, можемо сварити чи повчати наших дітей, а й вони мають право висловити свою думку про себе і про нас, про наші дії, слова. Може, не завжди ця думка нам подобається, може, ми й почуваємось інколи присоромленими через зауваження юних, але зате скільки правди можемо почути, скількох помилок уникнути, позбутися фальші, сприймаючи дитячу критику як спробу допомогти нам зрозуміти їх, а не як щось таке, що виходить за межі дозволеного.

Юний вік – дуже ранимий і вимагає особливої уваги. Намагання учнів пізнати істину, довести свою правоту, реалізувати себе через активну громадську роботу треба всіма силами підтримувати, але ні в якому випадку не ображатися, не ганьбити їх незаслужено.

Якщо ми будемо ставитися до дітей зі строгістю, але й з ніжністю та з добротою в душі, без приниження та ображання особистості, без поділу на «село» та «місто», без вбивчих фраз типу «народжений плазувати, літати не зможе», то результат такого виховання повернеться нам в позитиві сторицею. Бо ж людина, на щастя, таки «не народжена плазувати». А от чи вибере вона шлях плазування, чи високий життєвий політ, залежить не стільки від талантів, якими її наділила природа, скільки від тих вихователів, які трапляються на її життєвому шляху від самих ранніх років і до дорослості.

Діти – наше майбутнє. Це не просто банальний лозунг, а незаперечна істина. І як би хотілося, щоб вони не дивилися на нас, дорослих (чи то батьків, чи вчителів), як на кривдників чи й ворогів, а йшли до нас зі своїми радощами й болем, сумнівами й переконаннями, щоб вірили нам і знаходили в нас підтримку, опору та розуміння.

А найбільше нас має радувати, коли помічаємо в наших дітей прагнення до Доброго і Світлого. Ось тут ми повинні стати першими помічниками на цьому праведному шляху тих, на кого ми покладаємо великі надії.

Г. Є. Ацегейда,
працівниця училища,
мати випускника училища 2006 року і першокурсниці

Кумедний об'єктив

Підписи до фото надіслали:
О.О. Гаврилюк («Як плечі не опускай – джинси довшими не стануть»;
М. Присяжна («Я образилась»)
Г. Брошневська («Майкле Джексоне, покажи своє личко»)

Коротко, сильно… і смішно

Оголошуємо конкурс SMS-повідомлень!

Надішли SMS з життя учнівства до газети «25 плюс» (з поміткою «**25**») на номер нашого кореспондента (**8-098-801-93-73**). Найцікавіші, найдотепніші, найоригінальніші, найкритичніші. найдошкульніші повідомлення надрукуємо в газеті. Підписуватись чи ні – вирішує автор повідомлення.

Навмисне не придумаєш

Без коментарів і редакторської правки

Завідуючому гуртож
Васюрі В.М.
учениця групи №27
Осатюк Інни

Пояснювальна записка

Я некоректно поводила себе 30.11.08 в гуртожитку на сьомому поверсі. Я клеяла скотч на дверях, щоб в Валерія М. заліпило очі, і рота, щоб некричав, і виключила рубільнік, щоб Валерій Миколайович нічого небачив, а Наташа поставила карніз поперек дверей щоб Валерій Миколайович зашпортався і впав. Просто ми привикли, що в неділю ніхто неходи а тут ходив Валерій Миколайович. Це все сталося о 23.55 год. Просимо вибачення!!!

Підпис *30.11.08*

Завідуючому гуртожитку
Васюрі В.М.
учениці групи 2С-07
Гулько Н.П.

Пояснювальна записка

Я, 30.11.08 р в 23 30 не було в ліжку тому, що була на шухирі коли Інна клеїла скоч, ми дивилися через вікно з 475 кімнати коли він підить додому, Інна клеїла, а я дивилася чи хтось не йде потім я полошила карніз щоб гупнуло коли підійдуть хлопці потім виключили рубільнік, щоб небуло нічого видно. Ми лягли спати і прийшов В. Миколайович і товк ми думали що це девки або хлопці тому так довго не відкривали він почав вибивати двері ми відкрили розказали все як є і потім писали записку пояснювальну в 00.00 год Просимо вибачення більше небудемо

Підпис *01.12. 08 р*

***(Від редакції**: чекаємо на нові «шедеври»)*

6 ***грудня – День Збройних сил України***

Армія – це сувора дисципліна, строгий порядок і...

АРМІЙСЬКІ СМІШИНКИ

***
- Прапорщику, зупиніть потяг!
- Потяг, стій! Раз-два!

***
- Дозвольте доповісти: на бронетранспортері встановлена рація!
- А рація на лампах чи на напівпровідниках?
- Я ж сказав: на бронетранспортері!

***
- Ось цей прилад зберігає свою дієздатність при температурі до мінус 500 градусів за Цельсієм.
- Товаришу майор, але ж абсолютний нуль – мінус 273 градуси!
- Ми вам повідомляємо найновіші, секретні дані…

***
- Днювальний! Що за сморід у казармі?
- Товаришу полковник, до Вас не смерділо…

***
- До тієї висотки повземо зигзугом.
- Не зигзугом, а зигзагом, товаришу майор!
- Як скажу – так і поповзете!

***
- Ти що тут робиш, рядовий Іванов?
- Малюю.
- Ну, малюй, малюй, паганіні.

***
- За командою "Струнко!" треба хоч руки з кишень витягнути. Чому у вас руки в кишенях?
- Тож холодно дуже!
- А ви думаєте, що моїм рукам у кашкеті тепло?

Сказав – як вистрілив

- Вижену вас на плац і будете ходити по квадратному кругу.
- Уявіть, що ви в чистому полі. Раптом з-за рогу виїжджає танк. Ваші дії?
- Всі в окопи, а решта – за мною!
- Сигнал атаки – три зелені свистки.
- Короткими перебіжками від мене й до наступного дуба!
- Гей ви, троє! Йдіть обидва до мене, я тобі кажу!
- Візьміть статут і перепишіть усе напам'ять!
- Рота, по-пластунськи бігом марш!
- Товаришу майор, Ви, бува, не капітан Петін?
- Рядовий, що це у Вас постільна білизна на шиї стирчить?
- Чому у Вас скроні нижче вух?
- Тоді буде секретний сигнал, який ви всі знаєте.
- Рот при виконанні пісні відкривати на ширину приклада!

Смішинки зібрали колишні військові Юрій та Людмила Романови

Творіть з любов'ю!

Галинка Брошневська *– мила, привітна, добродушна з сонцесяйною посмішкою дівчина. Її очі так і випромінюють світло, тепло й ніжність – те, що містить її добра душа. Інакшою, напевне, й не може бути людина, щиро закохана в пісню. Своєю любов'ю до пісні вона готова поділитися зі всіма.*

Галя – ще й активний дописувач нашої газети, тобто справжній творець. Вона з тих людей, які прикрашають землю і світ.

Виступи, концерти, конкурси, сцена – це справжнє свято душі і для тих, хто в залі, і для тих, хто на сцені.

Я – звичайнісінька собі дівчина. Тільки Бог наділив мене безмежною любов'ю до пісні, а мама (теж зі співочою душею) підтримувала й розвивала в мені цю любов. Тепер і сама вже не уявляю свого життя без сцени, без щирої української мелодії, душевної пісні, без доброго світла в очах тих, кому через пісню переливаєш у серце свою любов до життя, до прекрасного.

Але хочу сказати, що пісня починається з Добра у серці. Це мама зростила в моїм серці прагнення до всього доброго, гарного, світлого, душевного. А пісня вміщує все це в собі. Може, тому коли я на сцені, то так зливаюся душею з пісенною мелодією, що не тільки відчуваю себе справжньою артисткою, а й не помічаю ніяких сценічних спецефектів, не чую оплесків глядачів. У такі моменти мені здається, що я сама – пісня, що лечу оце, оповита мелодією, над буттям, зазираю в очі і в душу вдячним глядачам і відчуваю безмежне щастя від того, що дарую радість кожному з них, проростаючи в їхніх душах барвистими квітами й весною. Бо й таки справді: з піснею ти завжди у весні, наче в раю. Ти наче на іншій планеті разом зі своїми думками й почуттями.

Кажуть, що такі люди мають творчу душу. Але мені здається, що неймовірно чудесні краплини творчості заронені в душу кожної людини. Треба тільки зуміти побачити, відчути їх у собі. Хай це буде не любов до пісні, а до якогось іншого виду мистецтва чи до іншої справи, тільки зазирніть у себе, прислухайтесь до себе, відшукайте в собі ту творчу, магічну жилку – і ваше життя, наче в казці, опроміниться, зазвучить, переливатиметься усіма барвами веселки. Ви забудете, що таке похмурість, хандра, байдужість, інертність. Ви відчуєте в собі неймовірну енергію – і захочеться жити активно, творити прекрасне. Ви полюбите світ і людей, відчуєте себе єдиним цілим з цим світом, з життям і зрозумієте, для чого ви прийшли у світ.

Таке ось диво творить улюблена справа, улюблене заняття, в яких ви реалізуєте свої творчі здібності. Тож не лінуйтесь відкрити в собі таланти й розвивати їх. Коли кожен з любов'ю творитиме свій маленький світ, то і весь світ стане кращим.

Галина Брошневська,
учениця першого курсу, наш кор.

Підкорюємо «Червону руту»

Дипломантами обласного відбіркового туру популярного пісенного конкурсу «Червона рута» стали учні нашого училища: Мирослава Присяжна, Вікторія Сліпчук та Марія Храмкова. Нехай вам, дівчата, підкоряються всі сцени!

На фото: ***першокурсниця Мирослава Присяжна***

Квітуй, «Зорецвіте»!

Кілька місяців як народжений, вокально-інструментальний ансамбль ВПУ №25 ***«Зорецвіт»*** *уже встиг розцвісти і засяяти. А перемога його керівника* ***С.П. Кравчука*** *на обласному конкурсі «Керівник гуртка року» стала їхньою спільною перемогою. Квітни ж, «Зорецвіте», радуй нас своїми мелодіями, даруй радість і ніколи не згасай!*

Здрастуй, здрастуй, РІК НОВИЙ!

Кажуть: «Як Новий рік зустрінеш, так його й проведеш». Останнім часом люди все більше намагаються догодити новорічному символу. Наступний 2009 рік – рік Жовтого Земного Бика, і з цим пов'язана низка символічних елементів. Так, приміщення бажано прибирати в жовто-червоно-коричневих кольорах.

Символи покровительки Бика Землі – це кришталеві кулі та піраміди, які також можуть створювати новорічний інтер'єр. Проте не варто перенасичувати його. Найважливішим атрибутом цього Нового року є свічки.

А щодо одягу, то ще давні русини вважали: Новий рік треба зустрічати в новому одязі – тоді круглий рік матимеш обновки. До одягу треба додати ще елемент-символ. Червоний чи жовтий обруч на волоссі, коричневий пояс і таке інше. Взуття бажано мати з гострими кінцями. Хоч вони вже й не в моді, та підкреслюють упевненість і наполегливість «бика» у професійній діяльності.

Для усунення фінансових проблем стилісти радять одягати у Новий рік червону білизну. Макіяж бажано робити не надто крикливим (для чого підкреслювати те, що й так виділяється?).

Та незмінним залишається з року в рік одне: не забудьте привітати рідних, друзів, запалити бенгальські вогні й радіти прийдешньому. Аби в радісному очікуванні, з відчуттям щастя провести цілий рік.

Передноворічне інтерв'ю:

Про рік минулий і рік, що наступає

Цвєткова Олена (гр. 23): 2008-й зустріла гарно: в колі друзів, за шашликами і з салютами. Проте минав рік і в радості, і з проблемами. Чекаю в новому році успіхів у навчанні. Оскільки пора юності – пора кохання, то сподіваюсь зустріти свою долю. Хай і ваші бажання збудуться!

Переяслова Ксенія (гр. 23): Мені приємно згадувати рік, що минає. Це був для мене рік удачі: як у навчанні, так і в особистому житті. Від 2009-го чекаю яскравих вражень, захоплюючих пригод, нових друзів.

Шостоцький Максим (гр. 26): Рік минулий був успішний. У групі ми здружилися, навчання поліпшилось. Хочеться, щоб у такому ж дусі минав і наступаючий рік (правда, з більшою стипендією). А ще маю заповітне бажання придбати машину, виграти в лотерею.

Коржан Т.В. (майстер в/н): Загалом 2008-й рік удався. На роботі маю певні досягнення (отримала педагогічне звання «майстер в/н ІІ категорії»). В сім'ї теж усе гаразд. Було б добре, якби й новий рік був успішним. Головне, щоб відчувати: про тебе, рядову людину, дбає держава.

Буга Л.М. (викладач): Мав у році, що минає, проблеми зі здоров'ям, а все інше йшло, як належить. Очікую від прийдешнього року здоров'я, радості й народження онука. Всім зичу душевної рівноваги.

Сімчук М.В. (викладач): У цьому році зайвий раз переконався, що наші державні мужі не думають за народ. Проте хочеться сподіватися: в новому році ситуація зміниться – і ми, педагоги, отримуватимемо достойну зарплатню, й наші учні – достойну стипендію, хоча б таку, як у студентів (бо ж шлунки у всіх однакові). Може, станеться диво – й підприємці повернуться обличчям до закладів профтехосвіти, стануть справжніми нашими партнерами. Отож, усіляких нам гараздів!

Інтерв'ювала Ольга Оріщина, наш кор.

Бліц-інтерв'ю на ходу

Свято Новоріччя – це…

Думки учнів, які мешкають у гуртожитку

…**К**онкурси, розваги, хороводи навколо ялинки з Дідом Морозом та Снігурочкою.

…**З**авжди краще, ніж було торік.

…**С**вято без думок про економічну кризу.

…**С**подівання на те, що люди і світ подобрішають, що думатимуть не лише про себе, а й про інших, що всі будуть здоровими, щасливими й людяними.

…**Д**ень, коли все навколо – красиве, яскраве, барвисте й сонячне, незважаючи на зимову стужу.

…**З**устріч з друзями у колі, де панує злагода, любов і щастя.

…**Ц**ікаве, не скучне свято з кавеенщиками, клоунами і з жартами не тільки веселими, а й повчальними.

…**Н**адія на те, що успішно закінчу навчання, матиму хорошу роботу, власне житло, здобуду вищу освіту й житиму щасливо з коханою людиною.

…**С**вято, коли збуваються мрії.

…**М**ільйон доларів і Я.

…**Н**езабутнє побачення з коханою людиною.

…**Д**ень або ніч, коли зустрічаються «половинки» (таке запам'ятовується на все життя).

…**Т**ихе, сімейне свято.

…**Щ**едра гулянка, після якої нема що їсти.

…**К**оли кожен зустрічає: хто – свою Снігурочку, хто – свого Діда Мороза.

Думки записала
Галина Брошневська, наш кор.

Новорічне

від

Марійки Древняк

(гр. 33)

Новий рік – це рік Бика,
Й праця буде в нас важка.
Третій курс-бо це не перший,
Й нам уже не «ха-ха-ха».
Сили ж, витримки і нам,
Ну, і нашим вчителям!

Редактор: Ольга Оріщина
Редакційна колегія: Дар'я Ацегейда, Галина Брошневська, Альона Ковальська, Вероніка Грищук, Мирослава Присяжна
Дизайн обкладинок: Галина Гороховська

Вище професійне училище №25

Редактор-консультант: Тетяна Боднарук
Консультант з питань інформації: Людмила Романова
Відповідальний за випуск: Анатолій Радченко